

REGÉLO.

Pesten csötörtökön januar 28^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válhatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A z e l f a j u l t. (Folyt.)

Egykor a' kertben várat építettünk magunknak; nem hibázott egyéb a' rostélykapunál. Ketten hurczoltunk egyet oda. „Már nem birhatom tovább!“ kiálta Etelka aggodalmasan. „Erőtesd-meg magad egy kicsint!“ — De ah! kezecskéji elereszték; a' nehéz rostély lábán lezuhant, eltépé ruháját, 's úgy felkarczoló térdét, hogy vére is kicsurgott. A' közel forrásnál megmosá sebt, 's mosolygva, félig sirva tekintvén reám: „Ah mint fog a' nevelőné haragudni ruhám miatt—panaszolkodék. — „Mama pedig engem bizonyára megver, ha lábadot meglátja!“ mondám én félig alázatosan — „Arról senki se tudjon egy szót is!“ biztatott a' kis angyal; 's valóban embere maradt szavának; eltüre miattam fájdalomait; három nap egymás után a' kertbe lopózkodtunk, hol ő finom vászonnal 's valamelly kenőccsel bekötözte lábát. — Soha se feledem neki el e' sebt.

Mindennap szidást kaptam, hogy a' franczia nyelvben előmenetelt nem teszek, 's elvégeztetett, hogy nekünk gyermekeknek franczia komédiát kell játszani, hogy magamat e' nyelvben gyakoroljam. Igen balga darab választatott. Egyik kis barátom ezredes volt. Etelka a' kedvese, kitől magát amaz elhagyatva lenni képezél; én kertész, őket összeadandó. Nekem a' szerepek elosztása nem volt inyemre; én inkább az ezredes lettem volna, hogy Etelka szerelmese lehessenek. A' többiek igen jól megtanulták szerepeiket — én tanithatlan maradtam; taglejtésem ügyetlen volt; egészen képtelen valék hangot és tagokat illedelemmel kitüntetni; mert minden szemet reám függesztve láttam, mi engem kimondhatlan zavarba hozott. Végre eljött az átkozott pont, melly szini előadásainknak örökre véget vetett. Nekem az ezredeshez ezt kellett mondani: „il lui a laissé un souvenir dans le coeur, qui ne s'effacera jamais“ 's én balsors fija! „coeur“ helyett más szót mondtam gyermekes balgaságomban, mi az egésznek furcsa értelmet adott. A' társaság hangos kaczajra fakadt. Mama mód nélkül megszidott. Etelka és én

sirva állottunk ott, 's meg nem foghattuk, mért volt olly hibás dolog coeur helyett ama másik szót mondani. Könyes szemmel estünk egymás nyakába; de semmi se volt képes engem további előadásokra bírni. Ezen időtájban igen csinos festvény érkezett hozzánk, Amor és Psyche. A' herczegné meglepte vele anyámat egykor este azzal, hogy velem és Etelkával könnyű görög öltözetben a' kellemes festvényt előállíttatá. A' rajzmester drappirozta öltözetünket, 's gyönyörködve állott a' szép gyermekpár előtt. Mama ezt mondá: „c'est assez joli!“ Mind ezen kedves jelenetek előtttem elfeledhetlenek maradtak, 's nem voltak befolyás nélkül jövődömrre.

Igy lettünk 12 évesek, midőn a' herczegné Orondra visszautazott. Ah, minő elválás vala ez! Én csak egy fájdalmasabbról emlékezhetem. Már tizen öt éves voltam, 's csak igen ritkán hallottam valamit kellemes játszó társnémről. Ekkor nagybátyám Miklós herczeg táborozásából visszatérván házasságra lépni szándékozott. Választása Bánhegyi herczegkisasszonyra Mariára esett, az ország egyik legszebb leányára. Maria monostorban neveltetett, 's én menyekzője előtti napon látám őt előszer. Soha se láttam szebb termetet, soha kellemesebb vonásokat. Orra ugyan kevéssé hajlott vala, de a' szemeiben festődő szelidség, nyájas ajka, a' kellemes alak, világos haj, a' bőr fedhetlen tisztasága vonásaiból kitörle azon keménységet, melyet a' hajlott orrok arczban okozni szoktak; sem Diana sem Venus nem kölcsönözhettek volna vonásokat e' személynek.

Nagybátyám 32 éves volt, ő husz. Bátyám igen szép ember vala, kit ezen felül még katonai borostyánja 's jeles nemzetségének neve díszesített; a' leány sem őt, sem más férjfiút még nem ismert, mielőtt menyasszony volt, 's most tele édes alázattal nézett-fel reá. Nagybátyja X. érsek egy igen méltóságos uri ember esküdtette őket össze, 's az után hosszas beszédet tartá. Éppen mosolyogni akartam, midőn szemeim véletlenül a' vőlegény testvér öcsésére estek, legfiatalabbik nagybátyámra, Gyula herczegre, kit mindnyája közül legjobban szerettem, 's nevetésvágyam annak legmélyebb komolysága és szent lelkesedése előtt, mely vonásaiban feküdt, tünt el. — A' menyasszony „igen“-t mondván könyes szemekkel nézett a' gyülekezetre; tekintete egy pillanattal tovább nyugodt Gyula nagybátyán, 's ez igen természetes volt; mert itt állott hadi köntösében, 's a' szép ajtatos arczeal, mint valamelly keresztes vitéz az ősi időkbel. A' vőlegény csak szende menyasszonyára nézett, 's boldogsága legélénkebb jeleivel vezeté őt kocsijába. A' szép ágy olly rózsai volt, olly kellemes, hogy az ember azt hitte, mintha a' vidámság széke keblében lakhatnék csak igazán. De másként vala: ő menyekzője óta szerelemmel-nyájas mennyeileg jó volt mindenek iránt; hanem

mosolyogni ritkán lehetett látni, 's a' kedves Gyula bátyával csaknem hidegen bánt; neki mindnyájunk közt legkevesebb jót mondott. Gyula bátya sokszor távol volt; ha körünkben mulatott, úgy néztem-fel hozzá, mint valamely magos példaképhez, 's ő engem szeliden és türedelemmel oktatott; fékezé szilajságomat, 's anyám iránti engedelmességre intett, kinek egyetlen egy támasza volnék. „Te családunk feje vagy“ mondá sokszor nekem mosolyogva, mert magának is fiucsának tetszhetett, hogy ő, a' kimivelt férjfiú, a' gyermek alá legyen rendelve, kinek esze csak gyermekjátékokon csüggött: „iparkodni kell magadat arra méltónak mutatni; öltsd-le a' gyermeket, 's légy férjfiúvá!“ — mondá ismét.

Katona lettem, eleinte kadét, 's midőn előszer állottam őrt, és a' főváros egész előkelő világa előttem elment, hogy az ország gazdag gavallérját őrt állni lássa, akkor büszke voltam nagy medvecsákóm alatt. Azután hadnagy lettem. Ekkor egyik kellémes meleg napon kilovagoltam a' közsétányra, Miklós bátya 's a' szép ángy oldalaik mellett. „Egy szót kell Q.... val beszéllem, lovagolj előre Mariával“ monda bátyám. Megtettük; ő olly könnyen 's olly merészen ült a' nyeregben! a' lovaglás öröme szépen festődék a' máskor komoly arczon; a' ló repült inkább, mint ment, 's én örömtelven mulattam magamat a' szép látványon. Egyszerre kiáltást hallunk megettünk; egy ló siet felénk gazdája nélkül; Miklós bátya lova! Maria megállítja lovát, 's visszarohan az uton, mellyen jövének; nem messzire az ut kanyarulatján egy férjfiút látunk a' fához támasztva; ő megismeri férjét. Még most is látom őt, miképpen a' hosszú lovagló köntös által hátráltatva ingadozó térdekkel előre törekszik; mint özönlik képén egy meleg könyzápor; mint terelé vissza a' szél a' szőke hajakat, 's végre mint rogyik félig alétan a' haldoklóra. Mert úgy volt: Miklós bátya még azon nap estve halt-meg.

Egy év mulva ezen szerencsétlen eset után egészen más valami történt, mi mindnyájunkat felette megszorított. Gyula bátya hirtelen elhagyá katonai pályáját, 's pappá lön. Senki sem tudta, mi bírhatta őt reá, 's mi sem; de ő rendithetlen maradt, 's a' sebesség, mellyel ez történt, csaknem minden ellenmondást lehetlenné tett. Ő most Romában élt, 's két évi távolléte után ismét hozzánk jött, hogy a' haldokló Maria ángynak az utósó szentséget kiszolgáltassa; mert Maria ángy tőle kívánta azt elfogadni. O Istenem! milly idők voltak ezek! midőn a' jó lélek panasz nélkül, de megmenthetlen sirja felé sietett! Mi az előszobában voltunk összegyűlve. Midőn a' bátya a' szent edényekkel szobájába lépett, hasonló volt a' ragyogó öltözetben egy Rafael képéből jött püspökhez; de kimondhatlan fájdalom vonag-

lott ajkai körül. Nem nézett reánk, kik térdeinkre borultunk, midőn az egyházi a' esengetyűvel harangozott; ő egyedül ment a' beteg szobájába, 's két óráig volt nála. Akkor mintegy megdicsőülve lépett ismét elő, 's csak a' betegnek csendes kimulását várta még meg, melly után ismét Romába utazott. A' gyermekek az én anyámra bizattak. Lajos jó és lelkes fiú volt, ki nevelésének nagyobb becsületeére vált, mint én.

Tizenkilenczedik esztendőmet értem-el, midőn Orondy herczegné ismét R — be jött. Anyám neki ugyan azon szállást adá, mellyben előbb lakott. Délután érkezék-meg; már estve nálunk volt Etelka nélkül. Nem mertem utána kérdezősködni, hanem anyám tette azt helyettem. „A' szegény gyermeknek heves főfájása van — monda a' herczegné — szobájában kellett maradnia.“ — Ezután valamit keresett zacskójában. „Istenem! — mondá — egy kis etuit hoztam neked, 's most hon feledtem; pedig felülre kitettem az íróasztalkára, hogy mindig szemem előtt tartsam.“ — „Elhozzam?“ — kiáltám készséggel. Az öreg asszonyság örült készségemen. „Ez szép — mondá — hogy kegyed olly megelőző illy éltes asszony iránt is, mint én vagyok; meg is akarom megtagadni; íróasztalomon fekszik egy etui arany lakattal.“ — Elmentem tehát házába, megmondtam az embereknek, hogy csak valamit hoznom kell, 's felmentem. Az etuit legott megtaláltam az előttem ismeretes szobában; hanem a' mellék szoba ajtaja nyitva állván halkal bementem; 's mit láttam itt? Etelka az én kedves játszó társném a' divánon aludt; még azutazó fejkötőcske volt rajta, 's a' hajfürtök hátra voltak simítva. Ő nem volt szép, de soha kellemesebb arcot nem véltem látni. Jól meg kellett tekintenem, hogy régi vonásait ismét feltaláljam. Kis gyermekes vonásaival csaknem három évvel fiatalabbnak tetszett, mint én; pedig jó formán egy idősek voltunk. Nem volt kicsiny, de lábkája miniaturszerűleg kacsingatott-ki a' selyem felruha alól; ajkai félig nyitva voltak, 's csillogó fehér fogsort láttatának. A' hosszú szempillák kényelmesen nyugvának az élénk virágó arczokon, 's az egészség lehelete lebegett róla felém. Gyönyörű érzés vala, mellyel Etelkát így nézdelém; őrizkedtem őt felébreszteni, és zsebemben az etuivel, fejemben az emlékezettel siettem haza. — „Szép lett Etelka?“ — kérdé anyám. — „Nem — felelt a' herczegné — de kellemes, 's tetszik a' nélkül, hogy elragadjon. Ő szívemnek öröme, 's igen jó gyermek.“ — Én nem mutattam részvétet; ösztönöm sugá, hogy anyám előtt titkoljam, mit érzek.

Már most többszer láttuk egymást, de a' régi bizodalmasság nem tért vissza. Tavasszal legelőször mentünk-ki v—i jószágomba, szász országba; a' herczegné megígérte, hogy nem sokára utánunk

jövend: de a' nyár legnagyobb része elmúlt, mielőtt láhattuk. V* egyike a' legregényesebb vidékeknek, melyeket ismerék. A' kastél régies, de igen terjedelmes; a' tágos, családunk czimerével ékeskedő kapun által egy az épületnek mind a' négy szegleteivel körülvelt 's kikövezett udvarba jöhetni. A' második emeletet valamelly fedett tornác övedzi körül, melybe minden ajtó benyilik. A' kilátás egy keskeny völgybe esik, mellynek sem pázsitja sem zöld bogai; de e' helyett igen szép smaragd színű mohszőnyeg takará a' szirtes földet, csillogva mint fényes selyem; egyes iszonyú nagyságú fenyők merednek felfelé, 's a' völgy körül a' setét erdőség huzódik, melyen anyám nyilásokat vágatott, 's ez által azt egy nagyszerű kertté alakította, és itt ott egy-egy kunyhócska, magában ugyan nem szép, de ha az ember hosszabb sétálást tett, igen kíváncs. Minden vadászi mulatságra csalogatja itt az embert; a' vadak nap költe előtt mindig kijöttek ide a' folyóra inni, 's a' vadászoknak gondoskodni kelle róla, hogy télen által a' hó ez ösvényt járatlanná ne tegye.

A' kastél egyik szárnya, melly a' legszebb kilátást nyújtá, akkor uj 's izletesen bútorozva volt; ezen szárny egyik tereméből erkély nyilt - ki, mellynek mását még soha nem láttam; az ember tulajdonképpen csak úgy lebeg a' meredek mélység felett, melly lábai alatt setéten és borzasztón tátong, mint az éj. Itt álltam sokszor, 's égő keblemet hűvítém, midőn gyermekszerelmem képeitől, mellyet csak most kezdtem sejteni, fenn dobogott. Így p. o. órákig állhattam Amor és Psyche előtt azon időre visszagondolván, midőn Etelka és én olly ártatlanságban éltünk, hogy veszedelem nélkül lehetett merni minket olly bizodalmasan egybekarolva oda állítani.

Ekkor jött - el jó herczegnéjével! Örömem olly szembe-
tűnő volt, hogy anyám legelőször kezdett figyelmes szemmel vizsgálni. Még egyéb vendégek is érkeztek; néhány távol rokonok, 's egy tisztviselő segíték anyámat a' vendégek elfogadásában; mert fiatalságomtól még nem kívánták, hogy egy házi urnak minden kötelességeit magamra vállaljam. — Reggel el kellett mennem vadászatra, hova sokszor asszonyok is elkövettek, ott kün reggelizendők. De Etelka igen ritkán jelent - meg; ő anyámmal maradt hon, ki a' reggeli órákban mindig csinált magának foglalatosságokat. Egykor reggel szintén vadászatra mentem, 's eszembe jutott, mint mondá az előtte való este Etelka, hogy ma reggel a' völgyben rajzolni fog. A' reggel csudaszép vala; társaimtól észre nem vétetve tehát vissza fordulék, 's mellék úton a' mély völgybe jöttem, mellybe még semmi nap sugár nem hatott, noha már a' dél elmúlt, 's valóban ott látám ülni Etelkát egy szirtpadon rajzesz-

közeivel kezében. Közeledtem hozzája, 's vállain keresztül rajzolatába néztem; észrevett leheletemről, noha jöttömet a' vizeses zajától nem hallotta; ijedve hátratekintett, 's midőn megpillantott, gyönyörű pirulat futott-el arcza — gyönyörű mosolygással vegyülve. „Sándor herczeg — mondá — hogyan jó kegyed ide? én a' herczeget vadászni hittem.“ — „Akartam is menni — mondám — de eszembe jutott, hogy kegyed itt rajzolni akar, 's én valóban rég ohajtoztam a' boldog óra után, mellyben kegyeddel tanú nélkül cseveghessek egyszer boldog gyermekkorunkról.“ — „De nem fognak a' többiek haragudni?“ kérdé őszintén. — „Semmi esetre sem! — mondám — ők nem fognak engem nélkülözni. Kedves Etelkám — vetém utána, 's gyengéden kezénél fogám, mit ellenzés nélkül hagyott tennem — gondol még kegyed rajzóráinkra?“ Ő nevetett: „és olasz mestereinkre“ veté utána. Így csevegtünk a' gyermekkor emlékeivel egészen eltelve. Ekkor valamely harangszó ijeszte-fel elmerülésünk ből; az ebédharang vala ez, melly a' találás előtt tíz perczcel huzatott-meg! A' közönséges uton legalább is félóráig kelle mennünk, melly messze felettünk a' fellegekben látszott lebegni.

(Folytatás következik.)

K Ü L Ö N F É L E.

Idő előtti haladatosság. Erzsébet, nagy Péter leánya, az orosz trónra emeltetését főleg az első testőr ezred granátos osztályának köszöné. A' legénység e' szolgálatáért mind megnevesítettett; ezenkívül minden közember hadnagyi, a' káplárok őrnagyi, az őrmesterek ezredesi rangra emeltettek, 's Grünstein, egy megbukott kalmár, dandár-segédnek neveztetett-ki. De a' megtisztelttek mint előbb, úgy most is csak hamar majd a' legaljasabb csapszékében találtattak, majd az utsza sarában ittason heverték, majd pedig az ország nagyait, a' czári kegyelem által felbátorulva, pénzért vagy pénzértékért ostromolták. A' legszilajabbak tehát a' tábori ezredekhez osztattak-ki tisztokul, Grünstein pedig, a' császárnétól neki ajándékozott jószágára tétetek által.

Nehéz aratás. E' század elején Glamorganshireben valamely Angolné lakott, ki férjhez menvén menyekzője utáni első napon férje engedelmeivel egy kis mezei jószágot vett magának, azon gazdálkodást üzendő. De ama pillanatban, mellyben a' munkához kellett volna fogni, meghalt férje, 's ő újra férjhez ment. A' második felszántá és beveté a' földet, de kevés nap mulva ez is meghalt. Egy harmadik férj következék, 's ez a' búzát betakarítá, de szintolly sebesen halt-meg ez is. Az asszony el nem csüggedve negyedik férjet vett; ez kicsépelé és megtisztítá a' gabonát; de kevés idő mulva követé társait az örökévalóságba. Az asszony ezek után ötödszer is férjhez ment, 's ezen ötödiknek volt fentartva, hogy a' búzát, mellyen a' négy első dolgozott, használja. De két év leforgása alatt ezen ötödik férj is meghalt; hanem az ötödikeri özvegynek több férj nem találkozik, mivel ezen férji hely már már veszedelmesnek láttatott.

Történeti aphorisma. Midőn Henrik császár Merseburgba jött Rudolf király sirját meglátogatandó, egyik kísérő mondá neki: „ezen sir fe-

lette pompás; le kellene dönteni.“ — Mire a' császár így válaszolt: „Ah, hagyjátok őt nyugodni; akarnám, hogy minden ellenségem illy fényesen volna eltemetve!“

Asztalkendők lopása a' Romaiaknál. Minden vendég magával hozott egy asztalkendőt. Catullus azt Apollo haragjával fenyegeti, ki az ő asztalkendőjét elrablotta; Martial pedig mondja, hogy bizonyos Hermogenes, midőn látná, hogy egy vendég sem hozott asztalkendőt, az abroszt csente-el. De ezen asztalkendők meg is érdemlék a' fáradtságot; mert biborral, arany és gyöngyhimzéssel voltak ékesítve, 's egy-egy két három ezer sesterciába is került. Így természetes, hogy kinek kinek magával kellett hoznia asztalkendőt, 's hogy azok a' tolvajságot nagyon ingerlették.

Hírlapi literatura. Az angol országban 1830-tól 1833-ig közkézen forgott hírlapokra 35 millio iv papiros használtatott közép felszámolás szerint; az amerikai egyesült statusokban pedig mintegy 55 millio. Éjszaki Amerika 1833-ban 56 vallásos hírlapot hirdtetett-ki, melyek közül egyik 10.000, a' másik 3.000 előfizetőt számlált. — Franciaországban a' nevezetesebb political hírlapok következőkép álltak. 1834-ben: a' constitutionel 10.902 előfizetőt számlált; a' journal des Débats 10.250; gazette de France 6.527; Courier français 6.249; a' temps 5.717; quotidienne 4.335; national 4.412; journal des Maires 3.065; moniteur (melly 1833-ban csak 2.593 előfizetőt számlált) 25.000; gazette des tribunaux 2.534; Echo français 1776; tribune 1.234; Charivari 1.271; journal du Commerce 1.553; messenger des Chambres 1.291. Bon Sens 4.487; Corsaire 930; Rénovateur 1.036; Figaro 426; populaire 1.233 (1833-ban csak 330-at számlált. — Német országnak jelenleg mintegy 200 időszaki írása van; ezek közül politicalak: az augsburgi (vagy közönséges „Allgemeine Zeitung“) 8.000 előfizetőt számlál; a' bécsi „Wiener Zeitung“ 6.000; a' porosz „Staatszeitung“ 5.000; sváb mercurius 5.000; hamburgi ujság 4.000; frankfurti journal 4.000; lipcsei ujság 4.000; nürnbergi correspondent 3.000; az újabb zürichi ujság 2.500; karlsruhei ujság 2.000; kölni 2.000; frankfurti 1.500; müncheni 1.500 előfizetőt számlálnak. — A' szépliteraturai ujságok között Schnellpost 2.400-at; Abendzeitung 1.800; Morgenblatt 1.500; Ausland 1.400; polytechnikai journal 1.200; Freimüthige 1.000; Erzähler 1.000; Le Voleur 1.000. — A' kritikaiak között a' göttingai Literaturzeitung 800; berlini és bécsi krónika 800-at. — Spanyol ország, melynek 1827-ben csak három ujsága volt, már 1834-ben mintegy 98-at számlált. — (Magyar országban a' politicalak közül átalján véve a' Jelenkor három ezer előfizetőnél többet számlál, a' Hazai Tudósítások két ezeret; a' szépliteraturai ujságok 6—7 százon felül nem igen emelkednek.) — Első januarban 1835. Parisból a' francia tartományokba 34.153 példány küldetett-ki azon ujságokból, melyek 1830 előtt alapittattak. — A' gazette, mely 1831-ben alapittatott, 's 10.160 előfizetőt számlált, tavál 5.370-re esett alá; a' quotidienne 4.449-ről 2.930-ra. A' National (egy új 1831-ben alapított hírlap) ezen esztendőben 2.294 előfizetőt számlált a' provinciákban; 1832-ben 2.463; 1833 — 2.686; 1834 — 2.912; 1835 — 2.674-et. — A' Moniteur 5 évig állott fenn 800 előfizető mellett. A' még most is létező 's 1830 óta alapított ujságok következők: la Franco, le Rénovateur, le Bon Sens, és le Réformateur.

E M L É K M O N D Á S.

A' l é l e k.

A' pór alakban egy főbb rész lakik,
 Oktat, tüzelgő csillagként vezet,
 Vigasztalást nyújt, rosztól visszatart,
 Botlásainkban híven támogat,
 Inségeinkben biztat, jóra int,
 Elnyomja bennünk indulat dühét,
 Ő tesz erőssé, ha vész tör reánk.
 Gyakran reményt hoz, oszlat bánatot,
 Lépéseinkben rény-ösvényt mutat,
 És jobb jövődőt ígér jönni még.
 Te halhatatlan lélek! im te vagy,
 Melly illy sok ágbán munkálódsz reánk.

MISKOLCZY ISTVÁN.

H á l a.

A' hálás öröm
 Nagy téteménybe önti szép tüzeit.

HORVÁTH CZYRILL.

A' veszteség villámtűz, melly vagy egyszerre sujt-le, vagy az erőt
 gyors elszánásra készíti: de a' bizonytalanság olly rágó féreg, mellynek minden
 perczen uj fullánkja nő.

SÓOS ANASZTÁZIA.

Komolyrejtvény.

Bár fa vagyok, 's ki fejem visszára tekintí, az érti
 Hogy dühe a' tűznek meg nem emészt soha sem.
 Nincs gyökerem nékem, sem földem; mert kebeleimbe.
 Ültete a' vig kedv; törzsököm ott lakozik.

PERGER IGNÁTZ Vácáról.

Előbbi rejtvény: Bég, jég 'sa't.

Figyelmeztetés. Folyóiratunk ezen évi folyamatjából még néhány teljes számú példány megszerezhető. Az elkészett t. pártfogók tehát méltóztassanak azok iránt mennél előbb rendelést tenni. E' pompás és igen tömött nyomtatású folyóirat ezen esztendőben mind rendszerére, mind belső érdekére nézve tökéletesült. Már is három érdekes arczkép, három parisi, egy bécsi divatkép jelent-meg nyolcz első száma mellett; legközelebb pesti magyar divatkép diszesítendő, 's más érdekes képek, és műtárgyak nevelendik becsét. — Ha a' múlt évi folyamatban megjelent: 7 arczkép, 3 tájkép, három műrajz, 4 hangmű, 54 divatkép, és így összesen 71 darabra terjedő szépművészeti tárgy, 's a' folyóiratnak 104 ivnél többre terjedő legfinomabb velin nyomtatványa tekintetbe vétetik, kitetsző, mikép adá vissza a' nemzetnek e' szépművészeti első magyar folyóirat kiadója ama költséget, mellyet a' haza reá nyújtani méltóztatott.

 Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

 Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.
